

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 august 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către inculpatul Gîrlea Maxim cu avocatul Macovei Mircea, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

Gîrlea Maxim XXXXX, născut la XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 21.10.2015 – 11.08.2017

instanța de apel: 28.08.2017 – 01.10.2018

instanța de recurs ordinar: 23.01.2019 – 13.08.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin rechizitoriu lui Gîrlea Maxim i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute art. 217¹ alin. (2) Cod penal.

1.1. Prin ordonanța procurorului în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Rîșcani, Dulgheru Andrei, din 02.02.2017, de modificare a învinuirii în sensul agravării, lui Gîrlea Maxim i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal.

1.2. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 11 august 2017, Gîrlea Maxim a fost achitat de sub învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Prima instanță, în sentință a constatat că, în rezultatul urmăririi penale efectuate s-a stabilit că în luna XXXXX, deținutul Gîrlea Maxim, aflându-se pe teritoriul XXXXX, amplasat pe XXXXX, având intenția de a săvârși circulația ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor în scop de înstrăinare, a transmis deținutului XXXXX, marijuana care ultimul a consumat-o și manifestând comportament neadecvat a fost escortat la Dispensarul Narcologic, unde în urma

examinării, conform procesului-verbal nr. 1113, din 18.02.2015, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, la deținutul XXXXX XXXXX s-a stabilit stare de ebrietate provocată de stupifiante – amphetamine, cu concentrația de 288 mg/ml, care confirmă faptul consumului substanței psihotrope – amfetamin și canabinoide, cu concentrația de 59 mg/ml, care este provocată în urma întrebuințării substanței narcotice marijuana (câneapă).

Acțiunile intenționate a lui Gîrlea Maxim au fost calificate conform semnelor infracțiunilor prevăzute de art. 217¹ alin. (3) Cod penal și anume: producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea, transportarea, distribuirea sau alte operațiuni ilegale cu droguri sau cu analogi ai acestora, săvârșite în scop de înstrăinare, ori înstrăinarea ilegală a drogurilor sau analogilor acestora.

3. Sentința, pronunțată integral la 11 august 2017, a fost atacată cu apel la 15 august 2017, de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, oficiul Rîșcani, XXXXX, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Gîrlea Maxim să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, și cu aplicarea art. 34 alin. (2) lit. b), 82 Cod penal, să fie condamnat la închisoare pe un termen de 6 ani cu executare în penitenciar de tip închis.

3.1. În motivarea apelului, procurorul a menționat că:

- prima instanță, incorect a apreciat probele administrate legal în cadrul urmăririi penale și prezentate spre examinare, în rezultat a emis o sentință privind achitarea inculpatului Gîrlea Maxim;

- în rezultatul cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe concludente și pertinente, cercetate de instanța de judecată, toate versiunile fiind verificate, iar divergențele au fost lichidate prin prezentarea probelor suplimentare în ședința de judecată;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, apelul procurorului a fost admis, sentința casată integral și pronunțată o nouă hotărâre nouă conform modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Gîrlea Maxim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal și condamnat la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani și 6 (șase) luni cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a

ocupa funcții și a exercita activitate în domeniul circulației drogurilor pe un termen de 3 (trei) ani.

4.1. Instanța de apel în decizia emisă a constatat că, în luna februarie 2015, deținutul Gîrlea Maxim, aflându-se pe teritoriul XXXXX, având intenția de a săvârși circulația ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor loc în scop de înstrăinare, a transmis deținutului XXXXX XXXXX, marijuana care ultimul a consumat-o și manifestând comportament neadecvat a fost escortat la Dispensarul Narcologic, unde în urma examinării, conform procesului-verbal nr. 1113, din 18.02.2015, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, la deținutul XXXXX XXXXX s-a stabilit stare de ebrietate provocată de stupefiante - amfetamine, cu concentrația de 288 mg/ml, care confirmă faptul consumului substanței psihotrope - amfetamina și canabinoide, cu concentrația de 59 mg/ml, care este provocată în urma întrebuințării substanței narcotice marijuana (câneapă).

În pofida faptului că inculpatul nu și-a recunoscut vina, în opinia instanței de apel vinovăția acestuia a fost probată integral prin următoarele mijloace de probă prezentate de către procuror care au fost apreciate de instanță ca pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, și sunt următoarele: declarațiile martorului Coștei Victor, prin care se probează că XXXXX XXXXX și XXXXX Maxim au fumat ceva. XXXXX Maxim a transmis substanța narcotică lui XXXXX XXXXX care locuiau într-o odaie. Nu cunoaște de unde aveau substanța narcotică; declarațiile martorului XXXXX XXXXX, care în ședința de judecată în instanța de apel a menționat că susține declarațiile depuse la faza de urmărire penală, suplimentar invocând că a fost escortat la Dispensarul Narcologic având un comportament neadecvat, recunoscând că Gîrlea Maxim l-a servit cu careva substanțe una fiind de culoare roz, iar alta cannabis; procesul-verbal nr. 1113 din 18.02.2015, prin care a fost probat faptul consumării de către XXXXX XXXXX a amfetaminei și canabinoide; sentința din 2007 prin care XXXXX Maxim a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal (f.d.57 vol.2); revindicarea prin care se probează condamnările anterioare ale inculpatului; sentința din 2012 în privința inculpatului (f.d.90 vol.1); sentința în privința lui XXXXX XXXXX (f.d.12-13 vol.1), prin care sa probat că XXXXX a consumat droguri pe teritoriul instituției penitenciare.

Astfel, analizând declarațiile martorului Coștei Victor, XXXXX XXXXX și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, analizate, instanța de apel a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului.

La caz, instanța de apel a stabilit cu certitudine că XXXXX XXXXX a consumat droguri pe teritoriul instituției penitenciare. Aceste droguri i le-a transmis Gîrlea Maxim.

În fapt, instanța de apel a conchis că nu sunt temeuri de a pune la îndoială declarațiile martorilor. În ședința instanței de apel, inculpatul a invocat o atitudine ostilă a martorului XXXXX XXXXX față de sine, dar există și declarațiile martorului XXXXX, în același timp, martorul XXXXX XXXXX a dat declarații coerente atât în cauza penală în privința sa, cât și în prezenta cauză, comunicând de fiecare dată că inculpatul i-a transmis drogurile. Totodată, la momentul audierii martorilor, ambii martori erau la libertate, executând deja pedepsele penale. În asemenea condiții, urmează a fi prezente circumstanțe reale și clare despre motivele lor de a nu spune adevărul. Fiind la libertate și în prezența lipsei unor circumstanțe specifice, instanța de apel a considerat că martorii nu au avut motive pentru a depune declarații mincinoase.

Totodată, faptul consumării de către martor a drogurilor în opinia instanței de apel a fost probat și, la caz, nu a existat nici o neconcordanță dintre expertiza efectuată și învinuirea adusă inculpatului. Astfel, utilizarea de către martori a denumirii de „roza” și „cânepă” nu reprezintă nici o discrepanță, inculpatului fiind incriminate ambele substanțe.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul Gîrlea Maxim a comis infracțiunea imputată, și că acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, după semnele calificative: *păstrarea ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, pe teritoriul penitenciarelor.*

Totodată, instanța de apel a reținut că nu se agravează învinuirea și nu este o altă învinuire dacă este utilizată noțiunea de ”droguri” și nu ”substanțe narcotice”.

Instanța de apel a reținut că, individualizarea pedepsei este un proces personal - rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, instanța de apel a menționat că a ținut cont prevederile art. 7, 61, 75 Codul penal.

La caz, instanța de apel a evidențiat că infracțiunile comise sub aspectul utilizării și producerii substanțelor narcotice au un aport negativ asupra societății, astfel, instanța de apel a considerat că pedeapsa aplicată inculpatului urmează a fi executată real, stabilindu-se astfel o

individualizare a pedepsei care este legală, întemeiată, proporțională faptei comise și circumstanțelor reale și personale.

5. Decizia instanței de apel, pronunțată integral la **07 noiembrie 2018**, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Macovei Mircea și inculpatul Gîrlea Maxim, la **03 decembrie 2018**, prin care, invocând în calitate de temeuri pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, au solicitat casarea deciziei și menținerea sentinței.

5.1. În motivarea recursului, avocatul și inculpatul au menționat că:

- în cadrul examinării cauzei de instanțele ierarhic inferioare, recurentul nu și-a recunoscut vina, explicând că, XXXXX, data evenimentelor nu o ține minte, însă după ce a luat masa în cXXXXX. Ulterior, lui Șibanov și lui XXXXX li s-a adus la cunoștință că urmează să fie escortați la Dispensarul Narcologic. În continuare, în aceeași zi în celula în care era deținut recurentul Gîrlea Maxim, au fost efectuate percheziții, însă fără a fi depistate droguri sau alte obiecte interzise. În circumstanțele create, recurenții consideră legală sentința din 11 august 2017, prin care acesta a fost achitat, or, nu există nici o probă care ar demonstra vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal,

- inculpatul a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea pentru care a fost pus sub învinuire;

- la examinarea cauzei în instanța de apel, procurorul a prezentat Ordonanța din 19.03.2018 de modificare a învinuirii adusă inculpatului în sensul completării ei, motivând prin faptul că, procurorul la faza urmăririi penale, a omis să indice semnele calificative pentru încadrarea juridică a faptei pentru care este acuzat, în acest sens, a menționat că acțiunile lui Gîrlea Maxim întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, adică păstrarea ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor în scop de înstrăinare, pe teritoriul penitenciarelor;

- recurentul a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea pentru care a fost pus sub învinuire, ceea ce constituie temei de recurs în conformitate cu art. 427 alin. (1) pct. 8 Cod de procedură penală, or, consideră că întru repararea erorilor de drept comise prin admiterea modificării învinuirii la judecarea cauzei în instanța de apel, s-a încălcat grav dreptul la apărare a recurentului;

- având în vedere elementele subiective și obiective ale componenței de infracțiune prevăzute la art. 217¹ alin. (3) Cod penal, raportate la circumstanțele cauzei, rezultă că nu s-a constatat faptul săvârșirii

infracțiunii, iar o sentință de condamnare în circumstanțele descrise, este inadmisibilă;

- procurorul a invocat drept faptă prejudiciabilă acțiunea de „păstrare ilegală a substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor în scop de înstrăinare, pe teritoriul penitenciarelor” comisă de către Gîrlea Maxim. În această ordine de idei, nici acțiunea de păstrare ilegală și nici acțiunea de transmitere în scop de înstrăinare a acestora nu s-a demonstrat atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, însă luând în considerare hotărârea primei instanțe, aceasta corect a apreciat toate circumstanțele, menționând că „ instanța de judecată apreciază că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, și că toate versiunile au fost verificate;

- versiunea inculpatului precum că acesta nu l-a servit pe XXXXX XXXXX cu substanțe narcotice și nu este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, nu a fost verificată, demonstrată și nici combătută, existând o serie de contradicții care în cadrul examinării cauzei nu au fost înlăturate, și în așa mod inculpatul a fost condamnat în mod ilegal de instanța de apel;

- având în vedere că în urma percheziției, în celulă nu au fost găsite absolut nici un fel de droguri, consideră că nu a fost realizată păstrarea, or prin păstrare se înțelege deținerea (deschisă sau ascunsă a drogurilor în sfera de stăpânire a făptuitorului);

- o eroare inadmisibilă condamnarea unei persoane pentru o infracțiune, fără ca fapta imputată să existe sau fără ca aceasta să întrunească elementele infracțiunii. În acest sens a menționat că deși scopul de înstrăinare a substanțelor narcotice constituie un semn obligatoriu în contextul infracțiunii incriminate, instanța de apel a evitat să dea o apreciere acestui semn al elementului subiectiv al componenței de infracțiune, or, în lipsa scopului de înstrăinare, nu se poate vorbi despre infracțiunea prevăzută la art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal;

- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, or, mijloacele de probă care se invocă întru demonstrarea pretensei fapte infracționale, nu sunt de natură să înlătore contradicțiile conturate de instanța de fond pe care le-a pus la baza concluziei sale de achitare.

- declarațiile martorilor XXXXX R. și Coștei V. vin în contradicție în ceea ce privește locul de unde cet. XXXXX R. și Șibanov A. ar fi fost duși la expertiză. Deci, instanța de fond corect a statuat asupra neveridicității acestora;

- din declarațiile martorului Coștei V. rezultă prezența unor relații ostile și tensionate între martor și inculpat, ultimul a activând anterior în cadrul organelor de drept;

- sentința în privința lui XXXXX XXXXX, prin care s-a constatat că acesta a consumat droguri pe teritoriul instituției penitenciare, nu poate constitui o probă utilă care ar demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate, or, aceasta nu demonstrează absolut nici o faptă ilegală săvârșită de acesta;

- vinovăția persoanei în săvârșirea unei infracțiuni se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetează nemijlocit toate probele prezentate, iar toate îndoielile care nu pot fi înlăturate, urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale;

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi S., prin care a optat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Judecând recursul în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins din considerentele ce urmează.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 aceluiași Cod.

Din cuprinsul recursului declarat se reține, că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, atunci când *decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire.*

Cu referire la temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit, analizând conținutul recursului declarat în raport cu decizia atacată, conchide că temeiul invocat, nu și-au găsit confirmare dat fiind faptul că instanța de apel la examinarea cauzei a ținut cont de procedura de rejudecare a cauzei

conform normelor stabilite pentru prima instanță cu constatarea faptei inculpatului ca fiind dovedită, a respectat prevederile art. art. 414 alin.(1) și 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat atât asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat, cât și a argumentelor primei instanțe ce a concluzionat achitarea inculpatului, decizia atacată cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit notează că potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că recurenții, de fapt, își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor înfăptuită de către instanța de apel, însă motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza deciziei de condamnare a instanței de apel, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit conchide că, nu este întemeiată critica din recursul inculpatului Gîrlea Maxim cu avocatul Macovei Mircea, ce ține de aprecierea și interpretarea eronată, în opinia acestora, a probelor ce a dus la stabilirea vinovăției inculpatului, deoarece instanța de apel, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de părți, verificându-le și

apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor și ca urmare corect a stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului Gîrlea Maxim, bazându-se inclusiv și pe declarațiile martorilor Coștei Victor și XXXXX XXXXX și apreciindu-le, din punct de vedere al coroborării lor cu celelalte probe, instanța de apel a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului, or, a fost stabilit cert că XXXXX XXXXX a consumat droguri pe teritoriul instituției penitenciare și aceste droguri i le-a transmis Gîrlea Maxim.

Tot aici, instanța de recurs remarcă faptul că, deși recurenții au invocat temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în partea motivată a recursului nu au desfășurat pretinsele încălcări, motivarea reducându-se mai mult la o simplă enumerare a unor probe, care în opinia apărării au fost apreciate eronat.

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți prin prisma temeiului de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală, întemeiată și motivată.

Cu referire la incidența în speță a temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, invocată de recurenți, Colegiul penal lărgit lecturând lucrările cauzei nu a constatat careva erori comise de către instanța de apel prin prisma respectivului temei.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Astfel, din textul recursului rezultă, că în viziunea recurenților probele administrate nu confirmă vina lui Gîrlea Maxim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, astfel instanța de apel la condamnat pe baza presupunerilor.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal după semnele calificative: *păstrarea ilegală a drogurilor în scop de înstrăinare, pe teritoriul penitenciarelor.*

În prezenta speță, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel just ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, Gîrlea Maxim în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că în prezenta speță autorii recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile inculpatului Gîrlea Maxim a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, Colegiul penal lărgit va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță, în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Opozant criticilor invocate de recurenți la acest capitol, precum că în acțiunile inculpatului nu se regăsesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, Colegiul penal lărgit, menționează, că instanța de apel a descris clar constatarea vinovăției inculpatului, care a fost probată integral prin mijloacele de probă prezentate de către procuror care au fost apreciate de instanță ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice, coroborează între ele, și sunt următoarele: declarațiile martorului Coștei Victor, prin care se probează că *XXXXX XXXXX și Gîrlea (XXXXX) Maxim au fumat ceva.* XXXXX Maxim a transmis substanța narcotică lui XXXXX XXXXX care locuiau într-o odaie. Nu cunoaște de unde aveau substanța narcotică; declarațiile martorului *XXXXX XXXXX, care în ședința de judecată în instanța de apel a menționat că susține declarațiile depuse la faza de urmărire penală, suplimentar invocând că a fost escortat la Dispensarul Narcologic având un comportament neadecvat, recunoscând că Gîrlea Maxim l-a servit cu careva substanțe una fiind de culoare roz, iar alta canabis;* procesul-verbal nr. 1113 din 18.02.2015, prin care a fost probat faptul consumării de către XXXXX XXXXX a amfetaminei și canabinoide; sentința din 2007 prin care XXXXX Maxim a fost condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal (f.d.57 vol.2); revendicarea prin care se probează condamnările anterioare ale inculpatului Gîrlea Maxim; sentința din 2012 în privința inculpatului Gîrlea Maxim (f.d.90 vol.1); sentința în privința lui XXXXX XXXXX (f.d 12-13 vol.1), prin care sa probat că XXXXX XXXXX a consumat droguri pe teritoriul instituției penitenciare.

În consecință, rezumând cele menționate supra și analizând suplimentar toate probele administrate în cauza penală, instanța de apel just a statuat, că în acțiunile inculpatului Gîrlea Maxim se întrunesc toate elementele constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal.

Faptul consumării de către martorul XXXXX XXXXX a drogurilor în opinia instanței de apel a fost probat și, la caz, nu a existat nici o neconcordanță dintre expertiza efectuată și învinuirea adusă inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit consideră că conținutul probelor enunțate în pct. 4.1. al prezentei decizii, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanța de apel, în contextul de învinuire a lui Gîrlea Maxim în baza art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, confirmă cu certitudine că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii imputate, inclusiv și latura subiectivă.

Față de lucrul judecat instanța de apel, Colegiul penal lărgit constată motivarea amplă și temeinică a soluției emise prin prisma procesului de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului Gîrlea Maxim, astfel Colegiul penal lărgit conchide asupra faptului că hotărârea atacată este în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Instanța de apel a dat o apreciere clară circumstanțelor cauzei, ajungând la o concluzie corectă privind stabilirea vinovăției inculpatului Gîrlea Maxim, concluzii pe care instanța de recurs le însușește, din motivul temeiniciei acestora, fiind inoportună repetarea acestora, chestiune conformă practicii CtEDO, expuse în pct. 37 din hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.

Instanța de recurs, fără a reitera întreaga motivare a instanței de apel, ce a fost însușită sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanței de apel, care a constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Gîrlea Maxim în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. e) Cod penal, fiind stabilită o pedeapsă corectă, echitabilă și motivată.

Instanța de recurs rezumă că, totalitatea argumentelor invocate de recurenți nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului ordinar și ca urmare acestea nu sunt suficiente pentru a constitui erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor instanței de apel.

Totodată s-a constatat că instanța de apel a examinat prezenta cauza penală fără careva abateri de la normele de procedură, hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia fiind legală, întemeiată și argumentată, pedeapsa fiind stabilită argumentat, luându-se în considerare prevederile legale ce reglementează acest aspect.

În ansamblul circumstanțelor constatate, reieșind din faptul că argumentele invocate în recursul ordinar sunt neîntemeiate, precum și din considerentul că nu s-au depistat alte erori, examinate din oficiu, ce ar justifica casarea deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit conchide

asupra soluției de respingere, ca inadmisibil, a recursului ordinar declarat în cauză, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către inculpatul Gîrlea Maxim cu avocatul Macovei Mircea, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Gîrlea Maxim XXXXX*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 august 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena